17 de novembre: Santa Isabel d'Hongria

Text de l'Evangeli (*Lc* 6,27-38): En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «A vosaltres que escolteu, jo us dic: Estimeu els vostres enemics, feu bé als qui us odien, beneïu els qui us maleeixen, pregueu pels qui us calumnien. Si algú et pega en una galta, para-li també l'altra, i si et vol prendre el mantell, no li neguis el vestit. Dóna a tothom qui et demana, i no reclamis res al qui et pren allò que és teu. Tracteu els altres tal com voleu que ells us tractin. Si estimeu els qui us estimen, qui us ho ha d'agrair? També els pecadors estimen aquells qui els estimen! I si feu bé als qui us en fan, qui us ho ha d'agrair? També ho fan els pecadors! I si feu préstecs als qui espereu que us donaran alguna cosa, qui us ho ha d'agrair? També els pecadors fan préstecs als pecadors, si saben que en trauran un guany. Però vosaltres, estimeu els vostres enemics, feu bé i presteu sense esperar res a canvi: llavors serà gran la vostra recompensa, i sereu fills de l'Altíssim, que és bo amb els desagraïts i amb els dolents.

»Sigueu misericordiosos com ho és el vostre Pare. No judiqueu, i no sereu judicats; no condemneu, i no sereu condemnats; perdoneu, i sereu perdonats. Doneu, i us donaran: us abocaran a la falda una bona mesura, atapeïda, sacsejada i curulla fins a vessar. Tal com mesureu sereu mesurats».

«Feu bé i presteu sense esperar res a canvi»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui retem homenatge a santa Isabel d'Hongria (1207-1231): una dona de la més alta categoria social prestant serveis que, a ulls mundans, hom consideraria com el més baix i humil. Però a "ulls de Déu" —la vertadera mirada— no hi ha res definitivament baix i humil: la grandesa depèn de l'amor. Per exemple, les dues monedes, que aquella vídua pobra lliurà al tresor del Temple, no passaren desapercebudes als ulls del Crist: no sonaren les trompetes, però Jesús digué que aquella dona havia posat «més que tots» (Lc 21,3), perquè es lliurà a sí mateixa en donar tot allò que ella posseïa.

Així obrà Isabel d'Hongria: pel seu destí social (princesa de Turíngia), ella tingué molt, però també donà molt als qui res tenien. I ho va fer sense miraments ni respectes: «Sempre que ho féreu a un d'aquests

germans meus petits, a mi m'ho féreu» (Mt 25,40). Hom conta que el seu espòs —Lluís, compte de Turíngia-Hesse—, tot referint-se a l'atenció que ella dispensava als pobres, li digué: «Estimada Isabel, és al Crist a qui has rentat, alimentat i cuidat».

No li mancaren crítiques per la seva manera d'obrar. Sortosament, Lluís consentia de bon grat en la magnificència de la seva jove esposa. De fet, «la celebració del matrimoni no fou sumptuosa i el diner dels costos del banquet es lliurà en part als pobres» (Benet XVI). El capteniment de la princesa Isabel, amb la complicitat del seu marit, és un exemple per als qui ocupen càrrecs de responsabilitat: l'autoritat s'ha de viure com un servei a la justícia i a la caritat, en la recerca constant del bé comú.

Isabel enviudà sent encara molt jove. A partir de les hores, es lliurà encara més plenament a les obres de misericòrdia amb els més desfavorits. Segons refereix el qui fou el seu director espiritual —fra Conrat de Marburg— Isabel «construí un hospital, aplegà els malalts i invàlids i serví en la seva pròpia taula als més miserables i desemparats».

Després del seu traspàs, fou canonitzada molt aviat (1236), esdevenint per a tota Europa un símbol de la caritat cristiana.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «¿Com puc jo, criatura miserable, seguir duent una corona de dignitat terrenal, quan veig el meu Rei Jesucrist coronat d'espines?» (Santa Isabel d'Hongria)

- «Santa Isabel d'Hongria és un veritable exemple per a tots aquells que ocupen càrrecs de govern: l'exercici de l'autoritat s'ha de viure com un servei a la justícia i a la caritat, en la recerca constant del bé comú» (Benet XVI)

- «Els qui exerceixen una autoritat l'han d'exercir com un servei. «El qui vulgui arribar a ser gran entre vosaltres, serà el vostre servent» (Mt 20,26). L'exercici d'una autoritat és moralment mesurat pel seu origen diví» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.235)